

Bài Tình Ca Cho Đôi Ta

Contents

Bài Tình Ca Cho Đôi Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16

Bài Tình Ca Cho Đôi Ta

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, showbizDịch – Edit: QT và Hàn LânĐây là một câu chuyện nhẹ nhàng, không có gì là kịch tính hay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-tinh-ca-cho-doi-ta>

1. Chương 1

Buổi chiều khoảng năm, sáu giờ, Liêu Chính Dũng gọi điện tới, nói muốn ra ngoài ăn cơm tối. Lương Cẩm Nguyên nhìn mấy bảng báo cáo chất đóng trên bàn rồi quyết định đi đến công ty của hắn trước tiên. Lần trước cùng nhau hợp tác thành công vô cùng mỹ mãn, anh cũng muốn nhân dịp này tiếp tục lâu dài.

Khi lái xe đến AS, trời cũng đã nhá nhem tối, mấy nhân viên bên ngoài cũng để anh trực tiếp đi vào cửa, ở giới giải trí này có ai là không biết đến Tổng giám đốc Lương tiếng tăm lừng lẫy, hỏi thử ai có can đảm bước ra ngăn cản, hơn nữa đã nghe nói giám đốc Lương với Boss nhà mình quan hệ cũng không tồi, xem ra lời đồn đãi thật không sai, mấy cô nhân viên trẻ tuổi bên ngoài nhìn theo bóng lưng anh đi vào thang máy, âm thầm đoán già đoán non.

Thang máy chậm rãi đi lên tầng 18, cửa vừa mở là đã thấy Liêu Chính Dũng đứng bên ngoài, như thế cũng đỡ chuyện. Liêu Chính Dũng bước từng bước đến, cười hề hề quàng tay qua vai Lương Cẩm Nguyên. Bọn họ cũng được gọi là bạn bè lâu ngày không gặp, lúc mới lập nghiệp, một tên ở trong nước, một tên bay đến Hongkong. Sau vài năm, Lương Cẩm Nguyên dần dần đem chuyển công việc về nước, cũng có ý coi trọng thị trường trong nước và đào tạo nhân tài, chuyện hợp tác cũng tự nhiên hình thành.

Thang máy đi xuống tầng 10, Liêu Chính Dũng liền bảo đến xem mấy thực tập sinh tập luyện. Trong giới showbiz, Liêu Chính Dũng vốn có tiếng là giám đốc tốt, quan hệ với mấy nghệ sĩ cũng chẳng khác bạn bè,

thường hay cùng nhau ra ngoài uống rượu hát hò, dù bị phóng viên chụp ảnh cũng không để ý, lâu dần mọi người ai cũng biết rõ, mấy tin tức này cũng không quan tâm nữa.

Lương Cẩm Nguyên nhất thời cao hứng, bước ra thang máy đi cùng hắn. Phòng vũ đạo cuối hành lang vẫn còn bật đèn, thường thì thực tập sinh vốn không có quy định thời gian về nhà, có khi hai ba giờ chiều đã về rồi, cũng có khi đến tối muộn chín mười giờ đêm mới về. Bọn họ học nhảy, học hát, học biểu diễn, học đóng kịch. Cuối cùng có người thành ngôi sao nổi tiếng, vang xa cả trong Trung Quốc lẫn Đài Loan; có người lại thành con ma men vật vờ ven đường. Mà lúc này bọn họ cũng chỉ là những thiếu niên, trưởng thành còn chưa đến, ôm mộng lớn mà không ngại luyện tập cực khổ, cũng chưa từng nghĩ đến kết cục sau này. Cả đám đều tin rằng tương lai của mình về sau rạng rỡ, lúc này cực khổ một chút cũng không là gì, Liêu Chính Dũng cũng có chút quan tâm bọn họ. Mấy cô bé nụ cười còn mang chút bông bột của tuổi trẻ, cười đùa giòn tan, thấy giám đốc đến liền ngừng tập, nhao nhao đòi giám đốc đãi cơm.

Liêu Chính Dũng bị vây giữa đám người kia, Lương Cẩm Nguyên liền ôm cánh tay dựa cửa đứng chờ. Hiển nhiên mấy thực tập sinh đều chú ý tới vị khách đứng ở cửa, cô bé ôm cánh tay Liêu Chính Dũng can đảm hỏi đó là ai, Liêu Chính Dũng cũng không đẩy ra, nhìn đám người vây quanh hắn, cười ha hả bảo đó là Tổng giám đốc Lương đỉnh đỉnh đại danh, hôm nay là anh ta mời cơm chúng ta.

Đáng tiếc sự chú ý của Lương Cẩm Nguyên đã không còn đặt ở chỗ hắn. Anh đang nhìn chàng trai trên trán còn vương mấy giọt mồ hôi ẩm ướt, khác với những người đang vây lấy Lương Chính Dũng, nhưng cậu hoàn toàn không bị người khác xa lánh, trên mặt là nụ cười dịu dàng, bên trái là một nam sinh khác dựa vào, bên phải là một nữ sinh choàng vai, liếc mắt một chút cũng có thể nhìn ra họ là bạn thân của nhau. Cậu vẫn đứng nơi đó nhìn Liêu Chính Dũng cùng mấy người khác trêu trêu ghẹo ghẹo, cũng ngẫu nhiên nghiêng đầu nói một chút với bọn họ, ánh mắt đen láy khiến người ta phải chú ý.

Mọi người xung quanh nghe đến cái tên Lương Cẩm Nguyên thì ồ lên, tuy rằng cũng có kẻ giả vờ ngạc nhiên. Cô gái lúc đầu hỏi anh đã chạy đến bên người, ngón tay chỉ về phía Liêu Chính Dũng, nói: “Tổng giám đốc Lương, ngài mời khách đi, chúng em đều đói muốn chết rồi”

Mấy nữ sinh nam sinh này cũng rất đáng yêu, cùng nhau ồn ào, cũng không như mấy nghệ sĩ trong giới showbiz luôn hư tình giả ý, mấy đứa nhỏ này là thật lòng muốn Lương Cẩm Nguyên mời khách, thuận tiện chộc anh. Ở trước mặt bọn họ, ‘sát thủ mặt lạnh’ nổi tiếng trong giới showbiz cũng không có cách nào duy trì bộ dạng thường ngày của mình, ngón tay chỉ ra cửa, nói: “Nếu thế sao còn chưa đi?”

Mọi người hoan hô một tiếng, đẩy nhau ra ngoài. Anh thấy chàng trai kia đã ở trong đó, trên mặt một chút ý miễn cưỡng cũng không thấy. Lúc đi đến cửa, cậu nhìn qua Lương Cẩm Nguyên một cái, trong mắt mang theo ý vui, hơi hơi gật đầu chào một câu Lương tiên sinh

Anh nghe thấy hai người bạn bên cạnh cậu gọi: “Sở Mẫn Kiều, Sở Mẫn Kiều”. Anh cũng nhắm lại hai lần, thấy cái tên này thật sự rất dễ nghe.

Buổi tối hôm nay đã chơi đùa đến khuya, mấy người trẻ tuổi sức lực quả rất dư thừa, không quay suốt đêm thì quyết không bỏ qua. Liêu Chính Dũng cũng tham gia cùng bọn họ, hát karaoke rồi lại đánh bài. Lương Cẩm Nguyên không tham gia, anh trở về công ty sớm, còn không ít công việc đang đợi anh giải quyết. Chuyến vui chơi lần này nhanh chóng bị anh vứt ra sau đầu, nhưng thật ra hình dáng của Sở Mẫn Kiều đôi lúc cũng hiện lên trong anh, lúc nghỉ ngơi không tránh được việc nghĩ đến cậu. Lương Cẩm Nguyên cũng không để ý, tuy rằng đã qua tuổi ba mươi nhưng nói đến chuyện yêu đương anh không mấy tha thiết. Anh cũng từng quen một, hai cô bạn gái, thật ra mọi thứ đều xứng nhưng lại không hợp khẩu vị, chẳng khác gì kết bạn bình thường, cuối cùng lại nhanh chóng chia tay. Hiện tại bạn gái cũng có nhiều, chính là mấy nghệ sĩ nổi tiếng dưới tay anh, lúc có hội nghị hay party thì mang theo một hai người, coi như là để giữ thể diện.

Về sau anh vẫn cùng Liêu Chính Dũng tiếp tục hợp tác, nghệ sĩ hai bên giúp nhau quay MV, viết nhạc, thỉnh thoảng cũng có mấy tin đồn tạp nham hay scandal xảy ra, cuối cùng công ty vẫn ra mặt làm rõ mọi chuyện. Có lần ăn cơm lại nghe Liêu Chính Dũng nhắc đến mấy thực tập sinh kia đều đã ra mắt, có mấy người cũng dần nổi tiếng, bởi vì công việc quá bận rộn nên cũng nhanh quên đi.

Lương Cẩm Nguyên không đào tạo thực tập sinh, những người kí kết với anh đều là nghệ sĩ, thiên vương thiên hậu nhận được rất nhiều giải thưởng, người đại diện cũng nở rộ mặt nở mày. Có người nói Lương Thần nếu đã nhắm trúng ai thì tương lai nhất định trở thành siêu sao. Lương Cẩm Nguyên không phủ nhận cũng

không thừa nhận, anh xem con người là tiềm lực, nhưng tiềm lực nhiều đến đâu cũng cần phải cố gắng rất nhiều.

Nửa năm sau, ngày đẹp trời trong, anh mở TV liền nhìn thấy bảng xếp hạng âm nhạc, là Sở Mẫn Kiều.

Thì ra cậu đã thay đổi nghệ danh, người dẫn chương trình cứ gọi cậu là Sở Kiều, Sở Kiều. Lúc ca hát, bộ dáng của cậu rất nghiêm túc, nhảy theo từng nhịp nhạc, tuổi trẻ thanh xuân, đẹp trai ngời ngời sức sống. Mãi cho đến khi tiết mục chấm dứt, Lương Cẩm Nguyên cũng chưa đổi kênh. Ngày hôm sau, anh đi đến cửa hàng, mua một album của Sở Mẫn Kiều. Thì ra đây là album đầu tiên của cậu, bìa đĩa là nửa mặt của một chàng trai hơi cúi đầu, tóc mái che khuất ánh mắt, áo sơ mi trắng quần đen, nhìn thấy giống như học sinh vừa tốt nghiệp trung học. Tên album là Sở Thanh, Lương Cẩm Nguyên nghe đi nghe lại suốt một ngày.

Cuối cùng, anh bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, có nên đi cướp đất nhà Liêu Chính Dũng hay không.

Tác giả: Truyện đầu tiên, xin chỉ giáo nhiều ^^

Editor: Đàm mỹ edit đầu tiên, xin chỉ giáo nhiều ^^

2. Chương 2

Album đầu tay của Sở Mẫn Kiều cũng thường xuyên được chiếu trên TV, tên cũng chiếm không ít tiêu đề trên báo, thành tích rất tốt. Album vừa phát hành đã lập tức chiếm lĩnh các bảng xếp hạng. Rất nhiều nhà phê bình cũng khen Sở Mẫn Kiều có giọng hát rất đặc biệt, rất có năng lực. Lương Cẩm Nguyên nói thư kí giúp anh thu thập một số tư liệu và tin tức về Sở Mẫn Kiều, trong công ty liền có tin đồn tổng giám đốc muốn thu người tài, không biết công ty nào phải chịu thiệt rồi đây.

Sở Mẫn Kiều rất có thực lực, chuyện này anh biết rõ. Nhưng lần này đa phần đều xuất phát từ tư tâm. Anh muốn nhìn thấy cậu từ từ nổi tiếng, từng bước một trở thành ngôi sao rực rỡ nhất trong tay mình. Vì để chứng kiến được điều đó, anh không kiềm được mà muốn ra tay.

Đợi cho Sở Mẫn Kiều phát hành album thứ hai, tên tuổi cũng có chỗ đứng, Lương Cẩm Nguyên mới bàn bạc với Liêu Chính Dũng, Sở Mẫn Kiều chính thức trở thành nghệ sĩ của Lương Thần.

Khi họp báo tuyên bố việc kí kết hợp đồng được tổ chức, các kí giả tới rất đông. Cái tin Lương Thần kí kết với nghệ sĩ mới Sở Mẫn Kiều trở thành tin nóng trên các mặt báo. Rất nhiều người đoán già đoán non lần này Lương Thần coi trọng điều gì ở Sở Mẫn Kiều, tương lai của Sở Mẫn Kiều có phải sẽ trở thành thiên vương không. Chuyện này Lương Cẩm Nguyên cũng không chú ý, khi tham gia buổi họp báo liền thấy Sở Mẫn Kiều vẫn giống hai năm trước, vẫn mỉm cười nói “Lương tiên sinh”

Hai tháng sau đó, Sở Mẫn Kiều phát hành ca khúc đầu tiên, hưởng ứng của thị trường cũng tốt lắm. Tại buổi tiệc chúc mừng, cậu đứng bên cạnh Lương Cẩm Nguyên, ánh mắt đen lầy, tình nghịch nói: “Cảm ơn Lương tiên sinh”. Cậu vẫn theo thói quen gọi anh là ‘Lương tiên sinh’ mà không phải giống người khác gọi anh là ‘tổng giám đốc Lương’, cũng khiến cho Lương Cẩm Nguyên đối với chuyện này có chút bất ngờ xen lẫn thỏa mãn.

“Thật sự rất cảm ơn Lương tiên sinh” Cậu nâng ly champagne lên, trịnh trọng nói lời cảm ơn

“Là do cậu có thực lực, công ty chỉ cung cấp bậc đỡ mà thôi” Lương Cẩm Nguyên cũng nghiêm túc đáp lại

Sở Mẫn Kiều chợt cười rộ lên, trong nụ cười ấy có gì đó như thực như ảo, chỉ chợt thoáng qua khiến Lương Cẩm Nguyên không kịp bắt lấy.

Đã là giao thừa nhưng Sở Mẫn Kiều vẫn còn phải làm việc, công ty sắp xếp quản lí cho cậu là Kỷ Cảnh Hàm. Cô là một quản lí hàng đầu, các thiên vương thiên hậu đa phần đều làm việc với cô. Có người nói là dùng người không đúng chỗ, có người thì cho rằng dụng tâm kín đáo. Tóm lại, Lương Cẩm Nguyên chỉ muốn dành cho cậu điều tốt nhất.

Công việc xong xuôi cũng đã mười một giờ. Cuối năm, Lương Cẩm Nguyên vẫn ở một mình trong văn phòng đón giao thừa. Người thân của anh đều ở Hongkong, ban ngày đã hỏi thăm qua điện thoại, buổi tối cũng chỉ

có một mình nên đành làm việc để giết thời gian. Nhưng anh lại không ngờ, lúc không giờ Sở Mẫn Kiều lại gọi đến đây.

“Lương tiên sinh, tôi đang ở Thượng Hải. Trên bờ đang trình diễn ánh sáng [1], nhìn rất đẹp”

Anh mở TV, vừa lúc nhìn thấy kênh truyền hình đang chiếu tiệc đón giao thừa, ánh sáng rực rỡ trình diễn một màn múa hoa lệ, không khí cuối năm càng thêm nhộn nhịp háo hức.

“Lương tiên sinh... tôi sắp lên sân khấu, anh đang xem phải không?”

“Ừ, chúc mừng năm mới”

“Chúc mừng năm mới”

Sau đó, Lương Cẩm Nguyên cũng không đổi kênh. Đây không phải lần đầu thấy Sở Mẫn Kiều trên TV, mà cảm giác lại không giống lúc xưa. Anh dường như nhớ lại lần đầu tiên khi nhìn thấy cậu, vẫn là một chàng trai vừa nhảy vừa hát, mồ hôi từ trên trán rơi xuống, mắt sáng lấp lánh khiến người ta phải chú ý.

Lần đón năm mới này cũng quá thỏa mãn. Lần đầu nghỉ ngắn hạn, được nói chuyện qua điện thoại, buổi tối còn thấy Sở Mẫn Kiều trên truyền hình hát tình ca, ngủ rất bình yên.

Năm sau, Sở Mẫn Kiều nhanh chóng nổi danh, từ đầu đường tới cuối ngõ đều mở ca khúc của cậu. Mấy cô nàng trẻ tuổi luôn thường trực cái tên Sở Kiều Sở Kiều trên môi. Chỉ trong một đêm lại có thêm vô số fan cuồng nhiệt, công ty cũng giúp cậu tổ chức live show. Tại buổi lễ trao giải Bài hát vàng, theo lẽ thường cậu sẽ là người nhận giải nghệ sĩ mới xuất sắc nhất.

Trên thảm đỏ của buổi lễ, Sở Mẫn Kiều mặc đồ trắng, áo sơ mi màu xám, đôi boot thon dài, cả người từ trên xuống dưới đều toát lên vẻ đẹp trai. Lúc cậu chào khán giả phía dưới, Lương Cẩm Nguyên nhìn thấy trên tay trái cậu đeo một chiếc vòng tay, sáng lấp lánh.

Trên sân khấu, Sở Mẫn Kiều xoay đi xoay lại chiếc vòng tay, cậu có chút khấn trương, cũng có thêm áp lực, mà áp lực này là do cậu tự mang vào. Lúc kí hợp đồng với Lương Thần, cậu đã tự nhủ phải thành công, phải nổi tiếng, không được làm Lương tiên sinh thất vọng. Nhận được giải thưởng này chỉ là bước đầu tiên, cậu không được lùi bước.

Lúc này cậu bỗng nhiên muốn gọi điện cho Lương tiên sinh, tuy cậu biết chuyện này không thể. Cậu yêu ca hát, mà Lương Cẩm Nguyên lại cho cậu cơ hội. Lần đầu gặp mặt anh là lúc cậu làm thực tập sinh, một người rất nho nhã, không lạnh lùng như người khác đồn đãi. Sở Mẫn Kiều cảm thấy được sức hấp dẫn từ một người đàn ông thành công trên người anh, sáng suốt mà vững vàng, lại rất quyết đoán. Sau trên TV nhìn thấy anh vài lần, lần thứ hai gặp người thật là trong buổi họp báo tuyên bố việc kí hợp đồng giữa mình và Lương Thần.

Cậu chưa từng nghĩ Lương Thần sẽ tìm đến mình, cho dù có cũng sẽ là vài năm nữa. Cậu không biết Lương Cẩm Nguyên đang nghĩ gì, nhưng cậu thật sự rất vui. Một là được kí kết với Lương thần, hai là vì Lương Cẩm Nguyên đích thân đến. Chuyện này quá đổi kì diệu, cảm giác hưng phấn kì lạ kéo dài đến lễ mừng năm mới. Đầu óc lên cơn, lúc giao thừa lại gọi điện cho Lương Cẩm Nguyên.

Ngất máy xong cậu đột nhiên hiểu rõ, thế này cũng giống như mấy năm trước cậu mới biết yêu, chẳng qua giờ so với xưa còn nồng nhiệt hơn mà thôi.

Dần dần cậu bắt đầu nổi tiếng, quan hệ với Lương Cẩm Nguyên cũng thêm thân thiết. Ngẫu nhiên nói chuyện với nhau qua điện thoại vài lần, Lương Cẩm Nguyên so với quản lí Kỷ Cảnh Hàm còn quan tâm đến sinh hoạt của cậu nhiều hơn, có lúc nhắc cậu nhớ ăn cơm, lại coi cậu như trẻ con. Nhưng cậu cũng không ghét bỏ cảm giác này, tuy vẫn biết quan hệ thân thiết với boss như thế này cũng không phải chuyện tốt.

Nhưng Lương tiên sinh không phải loại người như vậy, không hiểu sao cậu lại nghĩ chắc chắn như thế.

Giờ phút này nghe MC gọi tên cậu, trên màn hình là album đầu tiên của cậu, bên dưới hiện lên dòng chữ: “Giải thưởng Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất của năm”

Tác giả: Đổi mới a

~Editor: Kawaii a

~Chú thích:

[1]Trình diễn ánh sáng: Trong QT là “biểu diễn đăng quang tú”. Theo sự tìm kiếm của mình thì trong lễ đón giao thừa bên Trung Quốc thì sẽ có màn trình diễn ánh sáng hoành tá tràng này, đây là một số ảnh mà mình kiếm được thông qua gúc gồ thúc thúc. Nếu có gì sai mong các bạn chỉ giáo với a

3. Chương 3

Ngày hôm sau, Sở Mẫn Kiều gọi điện mời anh ăn cơm, địa điểm do Lương Cẩm Nguyên chọn lựa, còn có thêm Liêu Chính Dũng cùng Kỷ Cảnh Hàm đi cùng. Sở Mẫn Kiều gặp lại sếp cũ cũng có chút khó xử, nhưng Liêu Chính Dũng vốn đầu để ý, lúc bàn bạc với Lương Cẩm Nguyên thì hai bên đã nói rõ ràng, người này anh không thể không có.

Chọn món xong, thức ăn nhanh chóng được đem lên. Người quản lí cũng tiến đến, cung kính chào hỏi Lương Cẩm Nguyên, nói tổng giám đốc dùng bữa ngon miệng.

Sở Mẫn Kiều ngẩng đầu nhìn anh, “Thì ra anh cũng kinh doanh ăn uống sao?” trong mắt ánh lên điều khó tin.

“Ừ” Lương Cẩm Nguyên gật đầu với cậu, rồi vẫy tay ý bảo quản lí lui xuống. Đến động tác giơ tay nhấc chân thôi cũng rất tao nhã, lãnh đạm trầm ổn, khiến người ta không nói nên lời. Rượu uống cũng quá nửa, thức ăn thơm ngon được bày trí mê người. Người nhay bén liếc mắt một cái cũng nhìn ra bàn tiệc này được chuẩn bị riêng cho khách. Liêu Chính Dũng khẽ nâng ly rượu lên, nói: “Chúc mừng Sở Kiều nhận được giải thưởng Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất!”.

Ánh đèn mờ ảo, thức ăn ngon miệng, bốn người nhẹ nhàng cụng ly. Lương Cẩm Nguyên gấp một ít thịt bò đặt vào trong chén của Sở Mẫn Kiều: “Nếm thử một chút xem, thịt bò nơi này hương vị rất ngon, là do bếp trưởng đích thân làm đấy”

Sở Mẫn Kiều im lặng gấp miếng thịt bò bỏ vào miệng, trong lòng cậu khẽ run, không đoán được Lương Cẩm Nguyên làm vậy là có ý gì. Cậu hy vọng người ta cũng nghĩ như mình, nhưng lại cảm thấy rất khó tin. Cậu thích Lương Tiên Sinh, luôn cảm thấy trên người Lương tiên sinh có rất nhiều điểm hấp dẫn, nhưng cậu cũng không rõ cảm giác thích này có phải là thích như người ta thường nói hay không.

Lương Cẩm Nguyên sắc mặt không thay đổi, chuyên tâm ăn uống, không để ý đến ánh mắt của Liêu Chính Dũng hết nhìn mình rồi lại nhìn Sở Mẫn Kiều. Kỷ Cảnh Hàm cũng giống sếp nhà mình, không quan tâm chuyện gì; đôi giày cao gót dưới bàn hết lần này đến lần khác đá đá người đối diện, cho đến khi biểu tình của Liêu Chính Dũng biến thành quỷ dị của quỷ dị mới thôi.

Bữa cơm hôm nay có thể nói là vô cùng kì lạ.Nhưng Kỷ Cảnh Hàm không có tâm tư đi quản chuyện sếp mình cùng với nghệ sĩ rảnh rỗi trao tình.Lương Cẩm Nguyên muốn làm gì là chuyện của anh, từ trước đến nay anh nghĩ cái gì cũng chẳng ai đoán được. Sở Mẫn Kiều hiện tại là nghệ sĩ mới xuất sắc nhất, cô biết chắc rằng không đến vài năm nữa, giải thưởng Nghệ sĩ xuất sắc nhất và Cống hiến cho ca nhạc xuất sắc nhất của năm chắc chắn nằm trong tay cậu. Nếu nói về hư tình giả ý thì trong giới giải trí cũng không phải là ít, nhưng Kỷ Cảnh Hàm lại rất thích cậu bé này, chỉ im lặng ca hát. Nếu có tình cảm với Lương Cẩm Nguyên thật thì cô hy vọng khi chia tay cũng không xảy ra chuyện ồn ào gì khó coi.

Sau khi ăn xong, Lương Cẩm Nguyên lái xe đưa Sở Mẫn Kiều về nhà. Sở Mẫn Kiều chỉ sống một mình, vài năm trước cha mẹ cậu đều đã di dân qua Mỹ, đối với ước mơ ca hát của cậu thì không đồng tình cũng không phản đối, chỉ nói cậu tự lo tốt cho bản thân.

Sở Mẫn Kiều an vị ngồi ở vị trí phó lái, từ lúc quen biết đến nay đây là khoảng cách gần nhau nhất của hai người. Trong ánh chiều có thể thấy được nửa bên mặt của cậu, làn da trắng, mũi cao, gương mặt điển trai, không trang điểm nhiều nhưng lại khiến người ta có một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, không kiềm được lòng yêu thích.

Chiếc vòng kia vẫn còn đeo trên tay của Sở Mẫn Kiều. Lương Cẩm Nguyên chú ý lâu lâu cậu lại lên xoay qua xoay lại nó.

“Đây là vòng tay của cậu sao?”

“Vâng, là của mẹ tặng cho tôi”. Khi tặng đã ngàn dặm vạn dò là quà cho người yêu, nhưng Sở Mẫn Kiều cũng không dám đưa cho Lương Cẩm Nguyên, chỉ có thể đeo trên tay mình. Lương Cẩm Nguyên thấy cậu xấu hổ vuốt vuốt mũi, tâm tình chợt tốt, khóe môi cong lên. Qua ổ cửa kính trong suốt, Sở Mẫn Kiều nhìn thấy liền ngẩn người.

Xe cuối cùng dừng lại trên đường cách nhà Sở Mẫn Kiều 10 phút, là do sợ paparazi chụp được. Lương Cẩm Nguyên hỏi cậu thế có ổn không, Sở Mẫn Kiều nháy nháy mắt, cười nói: “Chẳng lẽ anh nghĩ tôi sẽ lạc đường sao?”

Lương Cẩm Nguyên nhìn theo cậu từng chút từng chút hòa vào dòng người tấp nập, mãi cho đến khi không thấy gì nữa mới khởi động xe rời đi.

Từ đó về sau Lương Cẩm Nguyên rất phiền não. Hình ảnh Sở Mẫn Kiều tươi cười cứ hiện đi hiện lại trong đầu anh. Lần đầu là vào lúc nghỉ ngơi, lần sau trong lúc công tác cũng nhớ tới, cuối cùng là ngày càng nghiêm trọng, khi anh về nhà cũng không ngừng hiện lên, lại còn mơ tới mơ lui.

Quả thật là... không xong rồi. Lương Cẩm Nguyên tựa người lên sofa, cảm giác bứt rứt trong lòng cứ ngày một nhân lên. Anh càng lúc càng không nhịn được, lúc nào cũng muốn thấy cậu. Tổng giám đốc Lương sống đến ba mươi tuổi rồi mà giờ này lại như học sinh trung học, vì yêu đương mà nhớ nhung đến sứt đầu mẻ trán. (Lương Cẩm Nguyên a ~ anh làm tôi thấy tình yêu ghê rợn quá đi =.=)

Lương Cẩm Nguyên ngồi trên sofa suy nghĩ cả ngày, rốt cuộc tình cảm của anh đối với Sở Mẫn Kiều là như thế nào, rốt cuộc anh có thích Sở Mẫn Kiều hay không. Ngồi nhìn bầu trời đêm, nghĩ mãi đến khi đau đầu cuối cùng cũng phát hiện, dù trong lòng anh nghĩ thế nào thì mong muốn được thấy cậu vẫn không thay đổi. Anh, Lương Cẩm Nguyên, tổng giám đốc của công ty giải trí Lương Thần, đang thích một ngôi sao mang tên Sở Mẫn Kiều.

Lương Cẩm Nguyên là người theo chủ nghĩa hành động, dưới trời đêm thơ mộng, tổng giám đốc Lương khêu khêu điện thoại gọi cho Sở Mẫn Kiều. Chuông reo ba tiếng liền có người nhắc máy, một giọng nói cất lên: “Lương tiên sinh?”

Cũng may là Lương Cẩm Nguyên không trực tiếp vào thẳng vấn đề muốn làm quen con nhà người ta. Anh vẫn duy trì bộ dáng nhân sĩ khí phách tao nhã, hỏi Sở Mẫn Kiều thấy anh như thế nào.

Lương tiên sinh là một người rất tốt. Sở Mẫn Kiều trả lời anh, thanh âm có chút do dự khiến cho Lương Cẩm Nguyên cứ đứng ngồi không yên. Anh im lặng một lát rồi mở miệng, thanh âm rõ ràng qua điện thoại truyền đến đối phương, “Mẫn Kiều, anh thích em”

Sở Mẫn Kiều sững sốt năm phút, sau đó khẽ gật đầu đồng ý, đột nhiên bên tai cậu đỏ lên, cả người cũng nóng theo.

Editor: Đây thì màn tỏ tình bất ngờ và tự nhiên (đến mức dzô duyên) mà anh Lương dành cho anh Sở.

tung bông hai bạn chẻ đã chính thức thành người tềnh của nhau.”

4. Chương 4

Giống như mọi chuyện vốn là tự nhiên, thư kí đột nhiên phát hiện sếp lớn của mình chú ý đến Sở Mẫn Kiều nhiều hơn các nghệ sĩ khác. Sau gần nửa tháng góp góp nhặt nhặt mấy tư liệu về Sở Mẫn Kiều, cuối cùng nàng thư kí chậm tiêu cũng phát hiện thấy Sở Mẫn Kiều ra vào văn phòng của sếp càng lúc càng thường xuyên. Tâm tình sếp lớn cũng thuận đà bay lên cao, cho đến khi thấy Sở Mẫn Kiều nằm trên sofa trong phòng, đắp trên người là áo vest của tổng giám đốc thì thư kí mới gõ gõ đầu, nghĩ sếp nhà mình ra tay quá mau lẹ a.

Album thứ ba do chính Sở Mẫn Kiều sáng tác. Cậu rất có thiên phú, các nhạc sĩ trong công ty không tiếc lời khen ngợi mấy bài hát cậu đưa. Website chính thức trên mạng thông báo ngày phát hành album là nửa năm sau. Sở Mẫn Kiều đuổi theo công việc, bận bù đầu bù cổ thu âm sáu ca khúc, hai người cũng không thể gặp mặt thường xuyên, mỗi tối đành dùng điện thoại để liên lạc.

Tiết trời ngày càng nóng lên, những lúc rảnh rỗi Sở Mẫn Kiều hay đến nhà Lương Cẩm Nguyên, mang ghita ngồi nơi phòng khách, ghi ghi xóa xóa, vừa đàn vừa hát. Lúc giữa trưa, dưới ánh mặt trời như thiêu như đốt, Lương Cẩm Nguyên lại thấy cảnh tượng này thật đẹp, dù là giữa hè cũng không thấy oi bức.

Khi soạn nhạc, Sở Mẫn Kiều hay có mấy thói quen nho nhỏ đặc biệt, như là cậu nhất định phải ngồi dưới ánh mặt trời trong phòng khách, bên cạnh phải có một ly coca ướp lạnh, hơi nước nhẹ nhẹ tản ra, nghe cậu nói là có thể tăng thêm cảm hứng. Lương Cẩm Nguyên khuyên vài lần đều công cốc, từ đó trong tủ lạnh nhà anh liền chất một đồng cốc.

Cuộc sống thoải mái như vậy không khác nào là hưởng tuần trăng mật, chuyện ít gặp nhau cũng không ảnh hưởng đến liên lạc. Nhưng tiệc vui nào cũng nhanh kết thúc, tuần trăng mật ngọt ngào luôn làm người lưu luyến, sau đó là bận đến tối mịt tối mày. Album phát hành xong là cần phải tuyên truyền, công ty sắp xếp các hoạt động trên radio rồi TV, lần đầu tiên Lương Cẩm Nguyên cảm thấy làm sếp lớp cũng chẳng vui vẻ gì.

Thật ra tuyên truyền bận thì có bận nhưng không khó khăn mấy. Kế hoạch công ty dần dần đưa ra, dựa vào tài năng hiện giờ của Sở Mẫn Kiều, cộng thêm sự tài hoa sáng tác với tuyên truyền, hy vọng có thể khiến dân tình nóng lên một chút, để Sở Mẫn Kiều trở thành thể hệ ca sĩ mới trong giới showbiz.

Chương trình radio diễn ra khá thoải mái, DJ cũng rất sôi động, chỉ cần tâm sự nhiều là tốt rồi. Mọi người cùng nhau nói về việc sáng tác, đây luôn là điểm thu hút thính giả nhất. Mà tiết mục của đài truyền hình thì mệt hơn, một ngày chạy mấy show, vừa nhảy vừa hát, còn phải tham gia trò chơi với hỏi đáp. Mọi chuyện xong hết cũng là lúc người mệt muốn chết.

Nhưng cũng không phải không xuất hiện scandal. Sở Mẫn Kiều gần đây là ca sĩ nổi tiếng, tin tức cũng không ít. Có báo đăng tin nói Sở Mẫn Kiều cùng với nữ diễn viên quay chung MV là phim giả tình thật; có nơi thì nói Sở Mẫn Kiều cùng với công ty cũ vẫn còn liên hệ với nhau, có quan hệ yêu đương với mấy nữ nghệ sĩ hậu bối. Công ty vốn không ngờ mấy tay nhà báo lại điên cuồng như vậy nên vội vàng mở mấy cuộc họp báo lên tiếng đính chính. Từ trước đến nay, nghệ sĩ của Lương Cẩm Nguyên đều không cần đánh bóng tên tuổi bằng scandal, các fan cũng không muốn thần tượng của mình bị người ta đăng tin nhảm nhí.

Sau buổi họp báo, Sở Mẫn Kiều đi đến nhà Lương Cẩm Nguyên. Cậu không nói trước với anh. Lương Cẩm Nguyên đang ở trong phòng xử lý công việc, Sở Mẫn Kiều nhẹ nhàng đổi giày cởi áo, ngồi trên sofa nghe nhạc, khơi nguồn cảm hứng.

Cậu lấy điện thoại nháy máy cho Lương Cẩm Nguyên, trước khi có người nhắc máy liền tắt, đợi Lương Cẩm Nguyên đi ra liền thấy Sở Mẫn Kiều vẻ mặt thoải mái nằm dài trên ghế.

“Em về lúc nào sao không nói trước để anh đi đón, trời cũng đã tối như vậy rồi” Lương Cẩm Nguyên ngạc nhiên một lát rồi cũng ngồi trên sofa.

“Đâu có, em vừa mới về, muốn gặp anh thôi” Sở Mẫn Kiều nghiêng đầu dựa vào vai Lương Cẩm Nguyên, “Công ty nói hai tuần nữa là phải đi đến Hongkong”

Thời gian hai tuần, dài thì không dài mà ngắn cũng không ngắn. Đối với họ mà nói thì chính là quá ngắn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, hai tuần sau Lương Cẩm Nguyên chở Sở Mẫn Kiều đến sân bay. Anh cũng không ngờ là có nhiều phóng viên biết tin đến như vậy, mà biển số xe của anh cũng nhanh chóng bị phát hiện. Đoàn người như đại bác nã pháo ào ào bắn tới, khiến bọn họ nửa bước cũng khó đi. Có phóng viên sắc bén hỏi vì sao

Sở Mẫn Kiều ngồi trên xe Lương Cẩm Nguyên, đáp án chỉ là một sự im lặng kéo dài.

Cuối cùng vẫn phải gọi Kỹ Cảnh Hàm đến, Lương Cẩm Nguyên nhanh chóng quyết định: “Tôi cùng mấy người đi Hongkong”

Anh gọi điện cho thư ký sắp xếp công việc, rồi nói cô lập tức mang hộ chiếu đến; sau đó xoay người xoa xoa đầu Sở Mẫn Kiều, nói: “Nhân tiện... đi gặp cha mẹ của anh luôn”

“... Đây, sao anh không hỏi ý kiến em?”

Editor: Hí hí, “dâu mới” của Lương gia sắp ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu ghen:”

5. Chương 5

Dù lúc ở trên máy bay đã tỏ vẻ không để ý gì nhưng vừa đặt chân xuống Hongkong, Sở Mẫn Kiều bất giác đứng ngồi không yên. Ngày đầu tiên không có việc gì làm liền bị Lương Cẩm Nguyên trực tiếp xách đến biệt thự của Lương gia, ngay cả chuẩn bị cũng không kịp chuẩn bị gì hết.

Thật không ngờ cha mẹ của Lương Cẩm Nguyên thoát nhìn đều rất trẻ khiến Sở Mẫn Kiều nhìn đến nổi ngây người, nhưng cậu cũng rất nhanh chỉnh đốn lại thần thái.

Mọi người không nói nhiều, không khí cũng bình thường, chỉ trò chuyện đôi ba câu chuyện phiếm. Cơm chiều được dọn ra, vốn cậu định cơm nước xong xuôi sẽ rời đi nhưng bị mẹ của Lương Cẩm Nguyên lôi kéo nên đành ngủ lại một đêm.

Buổi tối, Lương Cẩm Nguyên lòng dạ không yên muốn đi gặp Sở Mẫn Kiều. Vừa xuống cầu thang liền thấy có người ngồi trên ghế sa lon ngoài phòng khách, hình dáng kia chính là mẹ của anh. Bà ngồi rất ngay ngắn, như đang cố ý chờ anh đi xuống.

Quan hệ của Lương Cẩm Nguyên với cha mẹ từ hồi bé đã không mấy thân mật. Cha anh thì suốt ngày bận đi công tác, mẹ lại vốn là Hoa Hậu Hongkong, tuy xuất giá rồi nhưng vẫn không muốn bỏ nghề. Chồng bà cũng không yêu cầu bà phải ở nhà giúp chồng dạy con. Cuối cùng đứa bé sinh ra đều nhờ bảo mẫu nuôi nấng, quan hệ với cha mẹ không khác gì người xa lạ. Cho đến khi Lương Cẩm Nguyên lên trung học, Lương phu nhân mới tỉnh ngộ, rời khỏi thế giới điện ảnh đầy mưu toan, ở nhà chăm lo cho gia đình. Bởi lúc còn trẻ không bồi đắp tình cảm với con trai nên sau này hai người luôn để ý đến suy nghĩ của con, coi như là đền bù lại thời gian trước kia cho anh.

“Cẩm Nguyên, con ngồi đi”

Lương phu nhân mở lời trước, bà khẽ thở dài, không biết nên nói sao cho phải.

“Cẩm Nguyên, con là thật lòng sao?”

“Dạ vâng! Lần này con trở về là muốn cha mẹ gặp Sở Mẫn Kiều, cậu ấy rất tốt”

Lương Cẩm Nguyên cũng quen thái độ cha mẹ đối với mình, lúc sống chung cha mẹ cùng con cái không gần bó thân thiết với nhau, cho nên bọn họ giống bạn bè nhiều hơn.

“Mẹ không nói cậu ấy không tốt. Mẹ biết Mẫn Kiều là một đứa trẻ rất được. Chỉ là cậu ấy nhỏ tuổi hơn con, con lại là cấp trên của nó. Con có từng nghĩ đến khi giới truyền thông biết chuyện rồi sẽ thế nào không? Bọn họ sẽ không nhắm vào con, mà sẽ nhắm vào Mẫn Kiều”

“Lúc con quyết định ở bên cậu ấy, con đã nói qua, con sẽ bảo vệ cậu ấy”

“Điều mẹ muốn không phải là con bảo vệ nó. Các con là như nhau, con đừng dùng thái độ như vậy để đối đãi với Mẫn Kiều, coi chừng thằng bé đá con bây giờ”

Giọng nói bà dần trở nên thoái mái, Lương Cẩm Nguyên không khỏi thở phào một hơi. Không phải anh lo lắng cha mẹ không chấp nhận Mẫn Kiều, mà điều anh lo là không biết khi nào họ chấp nhận. Hiện tại nghe thấy như vậy, chắc hẳn lúc Sở Mẫn Kiều vừa vào cửa thì mẹ đã hiểu rõ ý định của anh. Mà về phía cha, anh tin rằng mẹ sẽ giúp anh nói rõ.

“VẬY, CON ĐI GẶP Mẫn Kiều”

Anh yên lòng, càng muốn đi gặp cậu. Người kia sẽ giúp anh an tâm.

Sáng thứ hai khi tỉnh dậy, Lương Cẩm Nguyên thấy Sở Mẫn Kiều đang vui đùa vào ngực anh. Bộ dáng cậu lúc ngủ say rất đáng yêu, giống như bé đi vài tuổi. Lương Cẩm Nguyên cũng không đánh thức cậu, đi đến phòng bếp làm điểm tâm, thấy trên bàn có tờ giấy cha mẹ để lại, nói là cùng bạn bè đi xem triển lãm tranh, để lại không gian cho hai đứa. Lương Cẩm Nguyên có chút đỡ khóc đỡ cười.

Mấy ngày ở Hongkong cũng khá thoải mái, mục tiêu của công ty là đẩy sự nổi tiếng của Sở Mẫn Kiều sang đến Hongkong, chuyến đi lần này coi như là thăm dò thị hiếu, chuẩn bị sẵn sàng cho tương lai. Sở Mẫn Kiều

theo thói quen đàn đàn hát hát khiến ông bà Lương rất vui vẻ, nói rớt cục trong nhà cũng có chút không khí âm nhạc rồi.

Lúc về nước, Sở Mẫn Kiều tặng hai người album của cậu, còn bị Lương phu nhân yêu cầu sau khi trở về phải gửi thêm mấy bản nữa, bà muốn tặng cho mấy chị em.

Lương Cẩm Nguyên trở về sớm hơn Sở Mẫn Kiều một ngày. Công ty nhiều việc như vậy, không thể nói bỏ là có thể bỏ được. Mà lúc ở Hongkong, anh cũng mở mấy cuộc họp thông qua truyền hình. Đêm trước khi đi, hai người bọn họ nằm trên một chiếc giường đôi, nhắm mắt tận hưởng nụ hôn sâu.

“Lần sau đi Mỹ với em đi” Sở Mẫn Kiều ngượng ngùng đề nghị.

Hiếm có dịp Lương Cẩm Nguyên gặp người, một lát sau nhanh chóng ôm chầm lấy cậu, “Được”

Ước hẹn đi qua Mỹ tuy không phải thất hứa nhưng lại bị kéo dài thật lâu. Trở về nước, Sở Mẫn Kiều nhận một quảng cáo mới. Nhân lúc cậu đang trên đà thành công, công ty muốn tổ chức một buổi fan meeting, ba trăm vé vừa bán ra liền nhanh chóng được mua hết, thời gian tổ chức là vào ngày sinh nhật 22 tuổi của Sở Mẫn Kiều.

Fan meeting hôm ấy nhận được rất nhiều quà. Các fan cùng góp tiền mua một chiếc đàn ghita, có thêm cả một chú chó lông xù to to đáng yêu. Lương Cẩm Nguyên ngồi ở sau hậu trường, Sở Mẫn Kiều trên sân khấu biểu diễn, cùng các fan mở champagne chúc mừng sinh nhật và cắt bánh gatô thơm ngon. Cho dù ngồi ở bên trong cũng nghe được thanh âm vui sướng của các cô gái. Mấy cô nàng cùng nhau hét to: “Sở Kiều! Chúc mừng sinh nhật!”

Ca khúc cuối cùng là do Sở Mẫn Kiều tự đàn tự hát, chính là ca khúc chủ đề trong album đầu tiên của cậu. Cả hội trường yên tĩnh trở lại, có mấy cô gái không kiềm được xúc động, nhanh chóng rơi nước mắt. Lương Cẩm Nguyên thấy Sở Mẫn Kiều ôm đàn ghita, bộ dáng nhẹ nhàng cúi đầu giống như lần đầu gặp nhau, gió xuân ôm lấy hoa đào. Đôi mắt như sao sáng kia, không hiểu sao vừa nhìn vào là như quên cả hô hấp.

Sở Mẫn Kiều mặc một chiếc áo len màu trời, cổ áo hình chữ V, trên ngực có ghim thêm một cái cài áo, là do Lương Cẩm Nguyên tặng cho cậu. Ánh đèn chiếu xuống làm lộ ra làn da trắng nõn, khóe mắt dường như vì vui sướng mà đỏ lên. Cậu ôm lấy Lương Cẩm Nguyên, hô hấp dồn dập, ghé vào tai anh khẽ nói: “Cẩm Nguyên, em rất hạnh phúc”

Lương Cẩm Nguyên quay người, ôm lấy cậu thật lâu.

6. Chương 6

Đêm hôm đó, xe chưa kịp dừng lại vào gara thì Sở Mẫn Kiều đã vội vàng hôn lên môi Lương Cẩm Nguyên. Cậu hôn lên môi anh, lên mắt anh, đôi mắt cậu sáng trong.

Thì ra chỉ cần hôn thôi cũng có thể cướp lấy hơi thở của người rồi. Đến lúc này, Lương Cẩm Nguyên cố giữ bình tĩnh, hai người đẩy đưa từ phòng khách vào trong phòng ngủ, cuối cùng ngã xuống giường. Lương Cẩm Nguyên nhẹ nhàng day day tai cậu: “Chúc mừng sinh nhật”

Khóe mắt Sở Mẫn Kiều dần đỏ lên, cậu nhìn sâu vào mắt anh, rồi ôm lấy cổ anh, phía trên là trần nhà sắc trắng như tuyết, ánh đèn chiếu vào mắt cậu. Lương Cẩm Nguyên hôn lên gáy cậu, từ từ nhắm nháp làn da của cậu. Sở Mẫn Kiều nghiêng đầu, ánh mắt ngập nước, nói: “Cẩm Nguyên, em thích anh”

Lương Cẩm Nguyên chuyển môi mình dán lên môi cậu, anh nghe thấy giọng cậu kích động rên rỉ, rốt cuộc không nhịn được nữa, tay từ lưng cậu trượt xuống. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào gương mặt cậu, bởi vì xấu hổ mà ửng đỏ lên, mồ hôi từ chóp mũi rơi xuống. Không có từ chối, anh như bị mê hoặc, tay mân mê làn da mềm mại khiến người khó thể kiềm chế, muốn sa vào mãi mãi. Anh hôn lên xương quai xanh, lên làn da trắng trên ngực phập phồng, áo sơ mi còn chưa cởi hết, nửa đẩy nửa che vô cùng gợi cảm khiến anh ngây người.

Sở Mẫn Kiều ngửa đầu thở dốc, hô hấp khó khăn khiến cậu như thấy mình bị nhấn chìm trong nước, quần áo từ từ được cởi ra, cho đến khi da thịt hai người ôm ấp lấy nhau, không khí ẩm ướt không cách nào ngăn được.

Miệng lưỡi khô đắng, từng nơi từng nơi trên da giống như bị thiêu đốt, ý thức mơ hồ. Cậu muốn ôm lấy anh, để anh hòa làm một với cơ thể cậu, dù chết cũng không chia lìa.

Lúc hai chân bị tách ra, Sở Mẫn Kiều sợ hãi kêu lên một tiếng. Ngay sau đó là xâm nhập không chút do dự. Đau đớn nhanh chóng biến mất, cuối cùng là trầm luân.

“A...a”

Thanh âm run rẩy vang lên, người phía sau đang công thành đoạt đất. Lương Cẩm Nguyên ở trên giường rất cường thế. Tay anh ôm lấy thắt lưng của cậu, từng chút từng chút va chạm. Thanh âm rên rỉ như hóa thành nhiệt khí, phiêu tán trên không trung. Buổi đêm ấy, cả trong không khí cũng phảng phất hương thơm ngọt lịm của tình yêu, trong giây phút bị xâm nhập đó, Sở Mẫn Kiều vẫn nắm chặt lấy tay của anh.

Đến khi tỉnh dậy thì đã là giữa trưa. Lương Cẩm Nguyên đã sớm gọi cho Kỹ Cảnh Hàm nói hôm nay cậu nghỉ, bên đầu dây truyền đến giọng nữ thanh thoát, nói cô cũng đang thư giãn nghỉ ngơi. Sở Mẫn Kiều nhú mày tỉnh lại. Cậu có cảm giác như mình vừa mơ thấy ác mộng, cả người bủn rủn không có một chút sức lực nào, ngay cả hít thở cũng mệt mỏi.

Buổi sáng, Lương Cẩm Nguyên đã dậy sớm xuống bếp nấu cháo. Thấy Sở Mẫn Kiều tỉnh liền đi đến nhéo mũi cậu: “Em sao rồi? Có khó chịu quá không? Nếu đói bụng thì ngồi dậy ăn chút cháo đi”

Cả ngày hôm nay hai người họ quả thật là rất tận hưởng. Sở Mẫn Kiều càng lúc càng nổi tiếng, thời gian hai người họ bên nhau cũng ít đi. Nếu gặp được thì chỉ có một phút và một phút. Cuối năm, Sở Mẫn Kiều phải tổ chức concert, xem như họp mặt fan lần nữa, cho nên phải bận rộn chuẩn bị.

Sở Mẫn Kiều quán chần lại nằm một đồng trên giường chuyên tâm sáng tác, cậu nói muốn biểu diễn trong concert, hơn nữa có đánh chết cũng không chịu cho Lương Cẩm Nguyên xem. Một bên hí hoáy viết, một bên ngẩng đầu nhìn Lương Cẩm Nguyên, lâu lâu lại nghiêng người hôn nhẹ lên môi anh, không khí thoải mái thanh thản.

Bữa tối hai người chọn đi ăn ngoài. Lương Cẩm Nguyên lái xe chở Sở Mẫn Kiều đến một con hẻm nhỏ. Anh dẫn cậu vào trong một quán cơm, nhìn hai người không khác gì bạn bè cùng nhau đi ăn tối.

“Thức ăn ở đây làm rất ngon, hôm nay mang em đến đây ăn thử”

“Đây gọi là rượu thơm không ngại ngơ nhỏ [1]sao? Làm thế nào anh tìm được quán này thế?”

“Khi anh mới về nước thì được Liêu Chính Dũng dẫn đến”

Trong lúc nói chuyện, thức ăn đã được đem lên. Bà chủ rất hiếu khách, đi đến chỗ Lương Cẩm Nguyên chào hỏi. Sở Mẫn Kiều cắn cắn đôi đũa, cười: “Hóa ra anh là khách quen ở đây a”

Trong quán đa phần đều là gia đình sống lâu năm ở gần đây đến ăn, cũng không ai nhận ra Sở Mẫn Kiều. Cậu ăn rất thông thả, ăn phải món cá cay liền quăng hình tượng ra sau, bưng một ly nước uống ừng ực; sau đó lại muốn ăn nữa mà cắn cắn chiếc đũa. Lương Cẩm Nguyên thấy cậu như vậy, không kiềm được ý muốn xoa đầu cậu. Chết rồi...có cảm giác như mình đang nuôi một con cún con a. Anh bật cười liền nhận lấy ánh mắt kì quái của cậu.

Gió đêm lành lạnh thổi qua, cảnh sắc cuối trời đẹp mê người. Xuyên qua ô cửa là thấy được đường phố đông nghịt, nhà nhà bật đèn sáng choang. Sở Mẫn Kiều chợt có ý nghĩ muốn làm một người bình thường, mỗi ngày đều có thể không cần nhìn trước ngó sau cùng đi ăn cơm với Lương Cẩm Nguyên. Nhưng ngàn vàng cũng không mua được hối hận, nghĩ lại nếu làm một người bình thường thì sao gặp được Lương Cẩm Nguyên? Nghĩ đến đây cậu liền cảm thấy hạnh phúc.

Nửa năm sau, Sở Mẫn Kiều phát hành album thứ tư, số lượng bán ra đứng đầu các bảng xếp hạng. Các kế hoạch công ty đưa ra cũng dần bắt đầu thực hiện, nhưng không ngờ lại có thay đổi.

Có người bỏ thuốc thử [2] vào trong đồ uống của cậu. Sở Mẫn Kiều phải nhập viện rửa ruột khẩn cấp. Lúc Lương Cẩm Nguyên nhận được điện thoại của Kỹ Cảnh Hàm liền chạy nhanh đến bệnh viện. Anh không thấy hoảng hốt, anh chỉ muốn gặp cậu, chỉ cần biết cậu an toàn là anh yên tâm.

Editor: Này thì thót tim>~< chú=" " thích=" " [1]đại=" " để=" " câu=" " này=" " là=" " anh=" " cảm=" " vì=" " muốn=" " ăn=" " ngon=" " mà=" " không=" " ngại=" " đường=" " xá=" " xa=" " xôi,=" " ngô=" " nhỏ=" " khó=" " đi=" " ấy=" " mờ:"=" ">(giống mình ghê, kkk)

[2] Thuốc thử hóa học: Là chất dùng để phát hiện, phân biệt các chất hóa học khác. Trong QT thì ghi là như thế nhưng mình không rõ lắm, vì mình chỉ gặp loại thuốc thử bình thường an toàn cho người, còn mình không biết có thuốc thử gây nguy hiểm hay không. Nói chung là mấy thành phần anti fan của anh Sở bỏ thuốc độc vào nước của anh, làm mình nhớ tới cái hồi Yunho (DBSK) uống phải chai nước mà antifan bỏ keo hồ vào trông. Đáng sợ lắm, có ghét thì ghét chứ đừng làm người ta phải chết chứ @@

7. Chương 7

Còn chưa tới cửa bệnh viện đã thấy một đoàn người đông nghịt, trên tay cầm máy chụp ảnh lẫn camera mà chen chúc nhau như sóng sau đè sóng trước. Lương Cẩm Nguyên quyết định quay đầu xe chạy về phía cổng sau của bệnh viện.

Đây là lần đầu tiên Lương Cẩm Nguyên vội vã như vậy. Anh rất muốn nhìn thấy Sở Mẫn Kiều, vẻ mặt anh lạnh như băng, cả ánh mắt cũng trầm xuống. Khi đến trước cửa phòng bệnh, anh nhẹ thở một hơi để giữ tâm tình bình tĩnh, sau đó đẩy cửa đi vào.

Sở Mẫn Kiều nằm trên giường nghỉ ngơi, sắc mặt so với bình thường lại tái nhợt hơn rất nhiều nhưng không quá yếu ớt. Đường như tâm ý tương thông, cậu quay đầu lại vừa lúc thấy ánh mắt của anh. Cậu sững sờ một chút sau đó mỉm cười.

Lương Cẩm Nguyên ngồi xuống bên cạnh giường, cậu vươn tay xoa xoa má anh: “Anh đừng quá lo lắng, em không sao. Ngày mai là có thể xuất viện rồi”

Lương Cẩm Nguyên gật đầu, nắm lấy tay cậu, mười ngón tay khít chặt vào nhau. Anh chợt nhận ra mình rất sợ, anh sợ mất đi cậu, sợ chỉ một mình cô độc trải qua ngày tháng sau này.

Anh phát hiện mình bắt đầu hồi hận, phát hiện mình sẽ không kiềm được mà muốn ôm lấy người trước mắt, sau đó đem cậu nuốt vào cơ thể mình để giấu đi, hoặc nhét cậu vào trong túi, để người khác không thể nhìn được cũng không thể chạm được, để cậu chỉ thuộc về một mình anh.

Anh thấy mình ích kỷ đến đáng sợ, nhịn không được nắm lấy tay Sở Mẫn Kiều xoa lên mặt mình. Đường như chỉ làm vậy mới giúp anh an tâm.

Sở Mẫn Kiều cũng không nói gì, vẫn để anh nắm lấy tay mình. Cậu dõi mắt nhìn theo anh, từ hàng mi rậm đến chiếc mũi cao, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú, rồi nhìn xuống phía cổ, cuối cùng là nhìn ***g ngực vững chãi. Đây chính là anh, là người cậu nhớ đến đầu tiên khi tỉnh lại, cũng là người đầu tiên cậu muốn được thấy, muốn đến độ cả suy nghĩ đều hoảng sợ luống cuống.

Chỉ một giây kia cậu chợt nghĩ, thời gian tựa như thoi đưa. Nếu có một ngày cậu già đi, nếu người này vẫn còn bên cạnh cậu, thì cậu cũng không còn mong muốn nào khác hơn.

Sinh mạng của cậu là dành cho ca hát. Còn tình yêu của cậu, là dành cho anh.

Lương Cẩm Nguyên ở lại bệnh viện chăm sóc cho Sở Mẫn Kiều, công việc quảng cho thư kí phụ trách. Sở Mẫn Kiều nhìn anh đang gọt táo cho mình, theo lưỡi dao cao thấp mà vỏ táo cũng tung bay vào thùng rác, thật dài thật dài, lúc hạ cánh an toàn xuống thùng cũng là lúc hình con rắn hoàn thành. Chà, tay nghề của anh thật là cao siêu, Sở Mẫn Kiều mím môi trầm nghĩ.

Buổi tối hai người cùng nằm trên giường bệnh. Giường đơn nhỏ hẹp, Lương Cẩm Nguyên phải ôm chặt lấy Sở Mẫn Kiều vào trong ngực, cằm của anh gác lên vai cậu. Hai người giữ nguyên như thế mà ngủ cả đêm. Hậu quả là sáng hôm sau tỉnh dậy, cả người bọn họ đều đau nhức, cơ thể thì cứng ngắc.

Ngày hôm sau Sở Mẫn Kiều xuất viện, mấy tay nhà báo phóng viên nghe tin cũng lập tức hành động. Kỷ Cảnh Hàm cùng Liêu Chính Dũng thoát khỏi đám phóng viên mà vào bệnh viện. Liêu Chính Dũng nhìn Lương Cẩm Nguyên một cái rồi lại liếc Sở Mẫn Kiều một cái, cười cười chúc phúc, đặc ý nói: “Không tòi a, ra tay rất nhanh a, tôi đây cũng phải đòi nợ thôi. Khi nào cậu chịu để Kỷ Cảnh Hàm qua đây?”

“Chờ Mẫn Kiều đạt được giải thưởng Cống hiến cho ca nhạc xuất sắc nhất của năm rồi hẵng nói sau”

Lương Cẩm Nguyên nhếch môi trả lời. Sở Mẫn Kiều lại rất ngạc nhiên liền lên tiếng hỏi: “Giám đốc, anh với chị Cảnh Hàm từ khi nào thế?”

“Dù sao cũng không muộn hơn anh ta là được”

Liêu Chính Dũng đặc ý nhìn Lương Cẩm Nguyên, nhanh chóng đi đến ôm lấy eo của Kỳ Cảnh Hàm, bị cô không chút nể mặt mà từ chối. Mấy người ở Lương Thần đều y chang nhau, xảy ra chuyện lớn đến mấy thì sắc mặt cũng không chút thay đổi.

Đợi Sở Mẫn Kiều thu dọn hành lý xong, bác sĩ dặn dò thế nào đều bị Lương Cẩm Nguyên tỉ mỉ ghi vào điện thoại, còn cố ý để chuông báo thức nhắc nhở. Kỳ Cảnh Hàm đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới hồi lâu rồi nói: “Đã chuẩn bị sẵn sàng, bên ngoài người đã chất thành đống”

“Bọn tôi đi xuống trước lấy xe, các cậu nhanh một chút, sau khi ra cửa thì nhanh chóng lên xe” Lương Cẩm Nguyên vừa nói vừa liếc Liêu Chính Dũng một cái.

Hai người chen lẫn vào biển người phá vòng vây như ra chiến trường đánh giặc, Kỳ Cảnh Hàm nghiêm mặt đi bên cạnh Sở Mẫn Kiều. Mấy tay phóng viên thấy cậu đi ra liền vội vàng chạy đến, phía sau phía trước dày đặc các micro cộng thêm một mớ câu hỏi. Đồ uống của Sở Mẫn Kiều bị người ta động tay động chân bỏ độc. Chuyện xảy ra khiến giới giải trí ồn ào một hồi. Trên website, các fan hâm mộ kêu gào đòi công ty phải tìm ra hung thủ, có mấy fan nữ cầu nguyện mong Sở Mẫn Kiều khỏe mạnh, chỉ trong một đêm mà có hơn một ngàn bài post. Cũng có người lo lắng cho concert của cậu, trái tim của mấy cô gái trẻ này đều đặt trên người cậu hết cả rồi. Mà mấy chuyện trước kia của cậu cũng bị mớ đến, cả chuyện từ hồi cậu ra mắt đến bây giờ có kẻ thù nào không cũng không thoát khỏi số phận.

“Sở Kiều! Cậu có biết là ai đã ra tay không?”

“Sở Kiều! Sức khỏe cậu thế nào rồi? Concert sẽ hoãn lại sao?”

“Sở Kiều...”

“Sở Kiều...”

Một đám câu hỏi được tung đến, Sở Mẫn Kiều cùng Kỳ Cảnh Hàm chỉ lo cúi đầu nhìn đường đi thẳng, lời nói duy nhất chỉ là sức khỏe của Sở Kiều hiện nay rất tốt, xin mọi người đừng quá lo lắng. Tới tới lui lui, chen chúc trong đám đông người dày như tường thành một hồi cuối cùng cũng đến cổng chính, hai người nhanh chóng chạy đến xe, bỏ phóng viên lại phía sau. Sở Mẫn Kiều cúi người chui vào trong xe Lương Cẩm Nguyên, chiếc xe nhanh chóng khởi động chạy biến khỏi bệnh viện.

Ở phía sau, phóng viên đuổi theo xe bọn họ chỉ cách vài bước, camera lẫn máy chụp hình vẫn hoạt động. Khi thấy chiếc xe hơi màu đen thoát khỏi tầm mắt, mọi người đang tiếc nuối chuẩn bị thu dọn bãi chiến trường thì đột nhiên có người kinh ngạc kêu lên: “Đấy không phải là xe của tổng giám đốc Lương Thần – Lương Cẩm Nguyên sao?”. Nghe thấy tin này, mấy tay phóng viên như vừa được uống thuốc kích thích, hai mắt vụt sáng lên.

Quả nhiên tiêu đề của mấy báo chí phát hành ra đều là ‘Sở Mẫn Kiều xuất viện, Lương Cẩm Nguyên lái xe đến đón’. Sau còn kèm theo ảnh chụp xe của anh, đương nhiên là biển số xe bị che đi, vẫn chưa có ai muốn chết mà chạm đến Lương Cẩm Nguyên, ngay cả lúc đăng tin này lên cũng nơm nớp lo sợ, coi chừng số xui lại bị đóng cửa chết đói không chừng. Có mấy tờ báo nhỏ đưa tin đoán già đoán non, ám chỉ quan hệ của Sở Mẫn Kiều cùng Lương Cẩm Nguyên là quá thân mật, chỉ là chẳng có mấy ảnh hưởng lớn nào thôi.

Sau đó, trên website của Sở Mẫn Kiều, công ty thông báo concert sẽ bị dời đến ngày 31 tháng 12, coi như concert dành tặng cuối năm. Tuy rằng đa số fan đều vì thế mà kêu la nhưng cũng có người thấy rất vui thích.

Editor: Ờ, anh Dũng cũng chả thua kém anh Nguyên. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà *nhếch mép*

xì poi Concert cuối năm sẽ lãng mạn đến nỗi cả da gà *rùng mình* =))

8. Chương 8

Công ty cho Sở Mẫn Kiều nghỉ vài ngày để cậu nghỉ ngơi thật tốt, trước khi concert bắt đầu thì mong rằng sẽ không có bất kì chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra nữa. Lương Cẩm Nguyên thì cứ như ngựa phi nước đại, một chút thời gian rảnh rỗi cũng không có. Công ty vì concert của Sở Mẫn Kiều mà dốc toàn lực, thời đại cũ đã qua, lúc này Lương Thần cần dùng tốt thời đại tươi sáng của cậu. Sở Mẫn Kiều chính là cơ hội mới của Lương Thần. Lương Cẩm Nguyên nằm trong ban quản trị công ty, luôn muốn đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu, vì concert mà tổ chức rất nhiều buổi tuyên truyền quảng cáo, cộng thêm các công việc khác. Cuối cùng việc thiết kế trang phục và tiến trình của concert cũng ổn thỏa.

Kế tiếp là vấn đề âm nhạc và vũ công. Sau ngàn chọn vạn tuyển cuối cùng quyết định biểu diễn ở sân khấu một ngàn người, là sân khấu hàng đầu nổi tiếng nhất trong nước, cho đến nay đều là nơi biểu diễn của thiên vương. Sở Mẫn Kiều tổ chức concert ở đây càng tăng thêm vị trí của cậu trong nền âm nhạc.

Về vấn đề âm nhạc cũng được bộ phận âm thanh chuẩn bị thêm mấy bài hát mới để biểu diễn trong concert. Sang năm sau cũng phát hành single mới nên nhân dịp này quảng cáo luôn thể. Trong lúc nghỉ ngơi, Sở Mẫn Kiều cũng viết mấy bài hát đưa cho công ty lựa chọn.

Cuối năm càng lúc càng tới gần, các fan ở trên diễn đàn đều nôn nóng không đợi được, đếm ngược từng ngày trôi qua, chỉ mong concert của Sở Mẫn Kiều có thể đến sớm.

Trước cuối năm còn có một ngày là lễ Giáng Sinh. Tuy nói đây là ngày lễ của phương Tây nhưng mấy năm gần đây được người trẻ rất yêu thích, giống như đã thành lễ tình nhân thứ hai. Còn chưa tới Giáng Sinh mà trước cửa các trung tâm mua sắm đã bày sẵn cây thông Nô-en ra ngoài. Từ ngõ nhỏ cho đến phố lớn, đâu đâu cũng ngập trong không khí của lễ hội. Các đôi tình nhân mang khăn quàng cổ lẫn găng tay đôi đi trên đường cũng không quên đứng trước cây thông trao nhau nụ hôn ngọt ngào.

Sở Mẫn Kiều cùng Lương Cẩm Nguyên đều đón Giáng Sinh ở nhà. Cũng không có bữa tối với ánh nến lãng mạn, Lương Cẩm Nguyên chỉ xuống bếp, trở tài nấu nướng chuẩn bị cơm tối đặc biệt. Thật ra Sở Mẫn Kiều nói muốn tặng quà cho anh, hỏi cái gì thì lại bảo đến ngày 31 sẽ biết. Lương Cẩm Nguyên không khỏi bật cười, đây chẳng phải là khiến người khác nổi cơn tò mò lên sao?

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên sofa xem tv. Mấy chương trình giải trí hay phim truyện điện ảnh gì cũng đều bị bọn họ chuyển kênh chuyển kênh, càng về sau thì bỏ điều khiển xuống, quay đầu qua hôn a hôn.

Sở Mẫn Kiều cười nói: “Nếu hôm nay không hôn anh thì có cảm giác thiếu sót nha”

Lương Cẩm Nguyên ấn chặt gáy cậu, làm nụ hôn thêm sâu.

Concert mọi người chờ đợi cuối cùng cũng đến. Ngay từ lúc giữa trưa, các fan đã rồng rắn kéo nhau đến xếp hàng, trên tay cầm theo lightstick và poster, còn có thêm băng rôn thật dài, trên đó viết dòng chữ FanClub của Sở Mẫn Kiều, treo từ đầu này đến đầu kia sân khấu.

Đúng 7h59ph, đèn toàn hội trường vụt tắt, màn hình lớn bắt đầu đếm ngược.

5... 4.... 3... 2... 1.

Các fan hét chói tai, lightstick vẩy lên vẩy xuống tạo thành một biển màu xanh lam.

8h, khắp sân khấu như được dát bằng bạc. Sở Kiều đứng trên bậc nâng tự động, từ dưới sân khấu dần dần xuất hiện. Toàn hội trường đều vẩy trong tiếng hét chói tai.

Từng ca khúc dần được biểu diễn, hầu như mỗi khúc mọi người đều cùng nhau hát. Ánh sáng của bảng đèn phía trên rọi xuống sân khấu, Sở Mẫn Kiều nhìn thấy liền vẩy vẩy tay chào khiến các fan phấn khích hét lên. Hát xong mấy bài hát chính, Sở Mẫn Kiều xuống dưới thay trang phục, chiếc áo khoác dài màu trắng khiến cậu càng thêm đẹp trai.

Cậu thử thử tai nghe, âm nhạc cũng lắng xuống.

“Đầu tiên, rất cảm ơn mọi người hôm nay đã đến đây”

Sở Mẫn Kiều cất lời, thanh âm còn mang theo tiếng thở dốc, trong mắt như mang theo ánh sáng, đôi môi mỉm cười:

“Nếu như không có mọi người thì tôi cũng không thể đứng trên sân khấu này. Cho đến nay đều là nhờ sự ủng hộ của các bạn, tôi mới có thể được như ngày hôm nay”.

Cậu khẽ mỉm cười, hướng bên dưới cúi người cảm ơn. Có mấy cô gái đôi mắt đã đỏ hoe, vừa lau nước mắt vừa hét to: “Sở Kiều, em yêu anh nhất”.

Sở Mẫn Kiều nghe thấy được liền vẫy tay gật đầu, ý nói cậu đã biết, không ngờ càng khiến cô ấy khóc to hơn.

“Đứng trên đây, tôi thật sự cảm ơn các bạn. Còn có rất nhiều người nữa, cha mẹ của tôi, công ty của tôi, bạn bè của tôi, và còn có Tổng giám đốc. Nếu như không có mọi người thì cũng không có Sở Kiều của hôm nay. Wo ai ni[1]”

Cậu cúi gập người về phía khán đài, giọt mồ hôi trên trán rơi xuống tựa như một giọt nước mắt.

Có thể là không ai để ý đến những lời này, nhưng Lương Cẩm Nguyên ngồi bên dưới thì hiểu rõ. Sở Mẫn Kiều là cúi người về anh, ở trước mười ngàn người nói ra tiếng yêu. Tiếng yêu khiến anh đau lòng, khiến anh động tâm, khiến anh chỉ muốn ôm cậu vào lòng mà hôn lên môi, hôn lên mắt cậu cả trăm lần.

Thật là một món quà tuyệt vời. Trong đời anh, đây chính là món quà tuyệt vời nhất mà anh nhận được.

Sở Mẫn Kiều ngồi trên ghế, ngón tay nhẹ lướt trên từng phím đàn dương cầm. Cậu cất giọng trầm ấm thì thầm, qua micro được khuếch đại khiến mọi người đều nghe rõ từng lời: “Đây là bài hát mới, mang tên Tình Ca hát tặng cho người”

Editor: Đây thì lãng mạn Phải công nhận một điều, dù đã đọc QT nhiều lần rồi nhưng mỗi khi bắt tay vào edit lại thấy truyện này ấm áp quá mức chịu đựng mà

Chú thích:

[1] Thật ra dịch ra thì vốn là Tôi yêu các bạn, nhưng vì Sở Mẫn Kiều muốn dành lời yêu ấy cho Lương Cẩm Nguyên nên mình để là Wo ai ni cho nó tình cảm:”>(thật ra phiên âm ra là Wo ai nimen cơ, đừng mà thôi kìa, để kia cho nó lộn mọn ^^)

9. Chương 9

Sau concert, Tình ca ở trên mạng bắt đầu nhanh chóng vang dội, vô số bài post hỏi khi nào ra album đầy đủ nhưng Sở Mẫn Kiều vẫn im hơi lặng tiếng không trả lời lại.

Kì thật không phải Sở Mẫn Kiều không muốn trả lời mà là do mấy ngày sau đó, cha mẹ của cậu đón máy bay về nước, cậu cùng Lương Cẩm Nguyên ra sân bay đón. Hai người không rõ tại sao lại rất hồi hộp, tuy rằng trước đó đã nói qua điện thoại, hơn nữa cha mẹ cậu cũng tiếp nhận nhưng lúc thật sự gặp mặt thì vẫn là đứng ngồi không yên.

Ngay cả Lương Cẩm Nguyên cũng hồi hộp mà bắt đầu hút thuốc, đây là biểu hiện duy nhất khi anh nôn nóng. Trong xe ngập đầy khói thuốc, vì lo lắng cha mẹ của Sở Mẫn Kiều khó chịu mùi thuốc lá trên người anh nên cậu nhanh chóng ngăn anh lại. Lương Cẩm Nguyên thở dài, chuyện này thật không biết phải làm sao. Nhưng anh chưa kịp suy nghĩ được gì thì Sở Mẫn Kiều đã chuẩn bị mở cửa xe: “Bọn họ ra rồi”

Sở Mẫn Kiều lớn lên rất giống mẹ. Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của anh khi thấy cha mẹ cậu bước đến. Cha mẹ của Sở Mẫn Kiều thoát nhìn còn rất trẻ, cũng không quá khó khăn nghiêm túc. Sở Mẫn Kiều bước nhanh đến đón hai người, trên mặt đầy vẻ vui sướng. Lương Cẩm Nguyên cũng vội xuống xe bước đến, anh nhanh tay cầm giúp hành lí cho cha mẹ cậu.

Cha mẹ Sở Mẫn Kiều cũng không nói gì thêm, chỉ mỉm cười tặng anh một cái. Nụ cười này khiến cho Sở Mẫn Kiều cùng Lương Cẩm Nguyên càng thêm an tâm, tâm tình nôn nóng hồi hộp ban sáng cũng đã an ổn trở lại.

Lương Cẩm Nguyên lái xe dẫn cả nhà đi ăn cơm. Cha mẹ Sở Mẫn Kiều về nước cũng vừa mới nói cho hai người họ hôm qua, nên cũng không trách hai người lo lắng hỗn loạn được, giờ xem vậy cũng đã an tâm. Sở Mẫn Kiều bởi thế nên cười càng sâu hơn.

Chỗ ăn cơm lần này chính là khách sạn lần trước đã cùng Liêu Chính Dũng và Kỷ Cảnh Hàm đến ăn. Điều này làm Sở Mẫn Kiều nhớ đến thời gian thoải mái ấy, là đoạn thời gian bọn họ vẫn còn thăm dò đối phương mà lo sợ bất an. Vậy mà hiện tại, hai người lại ngồi trước mặt cha mẹ của cậu, thật giống như rước con dâu vào cửa. Cậu bật cười ra tiếng, khẽ liếc Lương Cẩm Nguyên một cái. Ban đầu, Lương Cẩm Nguyên cũng có chút khó hiểu, nhưng chỉ lát sau anh đã hiểu được, trong ánh mắt mang đậm ý cười.

Cha mẹ cậu chỉ hỏi một ít về tình hình cuộc sống gần đây, như có chăm sóc tốt bản thân hay không, công việc có mệt mỏi quá không, hay làm việc và nghỉ ngơi có sắp xếp ổn thỏa không... Sở Mẫn Kiều chậm chậm trả lời từng câu một, thái độ ngoan ngoãn, thật sự là không muốn làm cha mẹ lo lắng. Trong lòng cậu vẫn có chút áy náy, cảm thấy có lỗi với cha mẹ nhưng dù thế nào cậu cũng sẽ không buông tay Lương Cẩm Nguyên ra, nên chỉ có thể đối xử tốt hơn với cha mẹ. Đây đã vốn là chuyện không thể vẹn toàn cho đôi bên.

Nhưng nếu cậu đã lựa chọn ở bên cạnh anh, thì dù thế nào cậu cũng không hối hận.

Không khí trên bàn cơm không sôi nổi nhưng cũng không quá nặng nề. Cha mẹ cậu cũng hỏi một vài vấn đề về công việc lẫn cuộc sống của anh, thái độ rất quan tâm khiến cho cả hai người đều vui vẻ. Sau khi ăn xong, Lương Cẩm Nguyên lái xe đưa cha mẹ Sở Mẫn Kiều về chung cư nhà cậu. Sở Mẫn Kiều vốn đã dọn đến sống chung với Lương Cẩm Nguyên, nên nhà cậu để cho cha mẹ ở, cũng đỡ phải phiền toái thuê mượn khách sạn.

Sau khi xuống xe, Sở Mẫn Kiều dẫn mẹ cậu đi vào phòng, cha cậu còn đứng ngoài cửa. Sở Mẫn Kiều biết cha mình muốn nói chuyện riêng với anh nên không nấn ná lâu dài, chỉ một mình lên xe trước.

“Con tôi... thằng bé có nhiều ưu điểm, nhưng khuyết điểm cũng không thiếu”

Cha cậu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu trong xe, lời nói có chút cô đơn. Giống như đã nhận ra con của mình đã trưởng thành, không còn là đứa nhỏ được mình ôm ấp trong lòng. Nó đã học được trách nhiệm, cánh chim đã đầy đặn, không còn cần cha mẹ vì mình mà che mưa chắn gió. Nó đã tìm được người sẽ làm bạn với mình cả cuộc đời, đã trưởng thành, đã muốn rời khỏi tổ ấm.

“Cậu phải chăm sóc nó thật tốt”

Ngữ khí trịnh trọng, âm thanh trầm thấp, vang vọng vào tâm sâu trái tim của Lương Cẩm Nguyên.

“Con hứa”

Sức nặng này cùng khiến cho Lương Cẩm Nguyên nghiêm túc trả lời.

Cha của Sở Mẫn Kiều gật đầu, xoay người vào trong.

Trên đường trở về, Sở Mẫn Kiều không hỏi Lương Cẩm Nguyên anh và cha cậu đã nói gì với nhau. Nhưng anh dừng xe lại, nhìn xoáy thật sâu vào mắt cậu, nhìn đến nỗi lông gà lông vịt của Sở Mẫn Kiều dựng đứng hết cả lên, cậu bèn lấy tay đẩy đẩy mặt anh ra xa.

“Anh nhìn cái gì chứ...”

“Anh đang nghĩ, mình cướp đi mất đứa con độc nhất mà cha mẹ em đã khổ cực nuôi lớn, dù thế nào cũng thấy mình thật quá tàn nhẫn”

“Vậy anh muốn trả lại sao?”

Sở Mẫn Kiều nhin cười, cậu nhướn mày xoay người mở cửa xe.

Nhưng tay chưa kịp chạm vào cửa đã bị một vòng tay rắn chắc ôm lấy. Lương Cẩm Nguyên kéo cậu vào ngực mình, cúi đầu hôn lên trán cậu:

“Sao có thể chứ? Anh giấu đi còn không kịp, trả là trả thế nào?”

Thanh âm của anh vẫn vút trên tóc cậu, hơi thở ấm áp phả ra. Cậu nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười thật tươi, tay cậu nắm chặt lấy tay anh, buộc chặt hai người lại thành đôi.

Editor: Vậy nà thằng nhớn đã gia mắt cha mẹ của thằng bé, hí hí hí.”>>>>

Còn 1 chương nữa thôi là end nha *tung bông tung hoa tung kim tuyến*

10. Chương 10

Năm nay năm mới đến sớm, tháng một đã là tết âm lịch. Sở Mẫn Kiều giải quyết hết mọi công việc trong năm cũ, để dành đêm 30 tận hưởng cùng với cha mẹ.

Hôm nay là đêm 30, Lương Cẩm Nguyên mời Liêu Chính Dũng cùng Kỷ Cảnh Hàm đến chung vui. Cha mẹ Lương Cẩm Nguyên đã đến từ buổi sáng, căn phòng thường ngày thanh tĩnh nay náo nhiệt hẳn lên. Bà Sở đã bận rộn từ sớm, cho dù ở nước ngoài nhiều năm nhưng việc tổ chức lễ mừng năm mới theo truyền thống vẫn không quên. Năm nay lại được đón năm mới cùng với con trai, trong nhà lại có thêm nhiều người náo nhiệt đến vậy thì cũng tự nhiên mà chuẩn bị nhiều đồ hơn mọi lần.

Sở Mẫn Kiều không xuống bếp, bình thường Lương Cẩm Nguyên cũng không nói cậu làm món này món nọ cho nên hôm nay việc giúp đỡ cũng quăng cho Lương Cẩm Nguyên làm. Cậu vào phòng khách ngồi nói chuyện cùng cha mẹ anh. Kỷ Cảnh Hàm cũng mang cháu của cô tới, bé năm nay tám tuổi, cất giọng nũng nịu đòi tiền lì xì, chọc cho đám người lớn trong phòng cười tít cả mắt.

Liêu Chính Dũng bị Kỷ Cảnh Hàm tha xuống bếp bắt phụ việc. Hai sếp lớn ở trong phòng bếp không chút lúng túng mà thành thực làm cá rửa đồ ăn, mọi thứ từ đồ sống dần được nấu chín ngon lành. Bà Sở cũng rất vừa lòng, để bọn họ ở lại, không chút lo lắng đi ra ngoài nói chuyện phiếm.

Tất niên năm nay chuẩn bị rất nhiều. Chiều đến, bà Sở mang một chút điểm tâm lên trước để mấy người kia lót dạ đỡ đói. Có bánh bao bột lọc nhân tôm [1] này, lại còn có bánh bò dừa nướng ngọt lịm [2] nữa. Tuy rằng mọi thứ đều là thực phẩm đông lạnh mua trong siêu thị, nhưng dường như chỉ cần qua tay của bà thôi cũng sẽ thành thức ăn hoành tráng trong khách sạn. Trước tất niên, bà cùng Sở Mẫn Kiều cố ý đi siêu thị mua, giờ cũng coi như phát huy tác dụng. Từng ***g bánh dần được mang lên, cả đám Sở Mẫn Kiều tha hồ ăn no nê thích thú. Cuối cùng vẫn là Lương phu nhân đặt đĩa xuống nhắc nhở:

“Ăn ít thôi, tối đến còn nhiều món nữa. Đừng để giờ ăn no quá mà tối lại ăn không nổi đấy”

Những lời của vị phu nhân đáng kính ngay buổi chiều liền ứng nghiệm. Từng mâm thức ăn được mang lên, nhìn giống hệt như đang ở khách sạn năm sao. Thức ăn đa dạng, có thịt có cá, không món nào là lặp lại. Lương Cẩm Nguyên cũng làm một đĩa tôm xào bóc vỏ thơm ngon [3], Liêu Chính Dũng thì trở tài với món ướp hấp nhồi thịt [4]. Sở Mẫn Kiều ban chiều cũng chạy vô bếp góp vui, dưới ánh nhìn của Lương Cẩm Nguyên là làm ra một đĩa rau xào, cũng coi như là có mớ tay. Món ngon nhất đương nhiên vẫn là thịt viên [5] gia truyền của Sở gia. Thằng nhóc cầm bát ăn tận hai chén, vừa ăn vừa luôn miệng khen ngon.

Sau khi ăn xong là đến lượt bánh sủi cảo. Sủi cảo là mọi người cùng nhau gói, đến cả hai vị đại nhân của hai nhà Sở Lương cũng tham gia. Tuy rằng tay đầy bột mì mà gói không bao nhiêu nhưng mọi người cũng không ai để ý, cả nhà vui vẻ là được rồi.

Trên TV đang phát mấy bài hát chúc mừng năm mới, các ca sĩ biểu diễn trên sân khấu, còn có cả ca khúc của Sở Mẫn Kiều. Thằng nhóc chạy quanh cậu, nũng nịu nói: “Anh Mẫn Kiều cho em chữ kí đi, em lên trường tặng cho mấy bạn trong lớp. Mấy bạn ấy hâm mộ anh lắm nha”.

Cuối cùng Sở Mẫn Kiều ký cho nó đến hai mươi tờ. Thằng nhóc thích thú còn đòi lần sau sẽ đến chơi nữa.

Làm sủi cảo vui đến quên trời quên đất, ăn sủi cảo cũng vui đến quên đất quên trời. Liêu Chính Dũng bỏ vào trong sủi cảo một đồng tiền, nói ai ăn được thì năm nay nhất định may mắn. Nhưng cuối cùng cũng chẳng có ai bắt được may mắn ấy. Lương Cẩm Nguyên bình thản nói, dù sao có nuốt vào bụng cũng không chết người a ~ có ai biết họ Liêu kia gói đồng tiền vào trong bát người nào chứ?

Sau khi ăn xong, tất cả mọi người ngồi trên sa lon xem TV, đó giống như bài tập bắt buộc phải làm trong năm mới. Đầu năm xem lại mấy chuyện tốt xấu của năm cũ cũng là một lạc thú. Liêu Chính Dũng vừa gặm cam vừa nói Sở Mẫn Kiều cũng sẽ có ngày vác mặt lên trên đó, nói cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không nói việc cậu hát sai lời đâu. Vừa nói xong liền bị Lương Cẩm Nguyên lấy quả táo chọi ngay đầu.

Trong không khí ẩm áp náo nhiệt như vậy, thời gian nhanh trôi đến không giờ. Cả nhà đều mang thẳng nhóc con xuống xem pháo hoa. Trẻ con luôn thích mấy chuyện vui vẻ như vậy, dọc đường đi nói rất nhiều. Sở Mẫn Kiều và Lương Cẩm Nguyên lại không đi, hai người đứng trên ban công, nói đứng ở đây nhìn rõ hơn.

Bên ngoài ồn ào sôi nổi, ngay cả tiếng TV cũng không nghe thấy nữa. Hai người ở gần nhau mà chỉ có thể ghé sát tai nhau nói chuyện mới nghe được. Trên bầu trời nở ra những đóa hoa rực sáng của pháo hoa mừng năm mới. Thằng nhóc ở dưới nhà hô to, nói nhà ai đẹp nhà ai xấu. Ánh lửa soi rõ gương mặt hai người, sự ấm áp lan dần ra xung quanh.

Lương Cẩm Nguyên ôm lấy Sở Mẫn Kiều đứng dựa trên ban công. Từ nơi này có thể nhìn rất rõ, ở nơi cao xem pháo hoa càng thích. Lúc này, toàn bộ thành phố ai ai cũng vui mừng, phía chân trời ngàn mảnh pháo hoa thi nhau nở rộ. Từng ngõ hẻm trong thành phố đều vang câu chúc mừng, hạnh phúc đọng trên mặt từng người, mỉm cười tặng nhau câu nói: “Năm mới vui vẻ”

“Năm mới vui vẻ”

Sở Mẫn Kiều ghé bên tai Lương Cẩm Nguyên thì thầm. Mặt cậu như bị ánh lửa chiếu hồng, sâu trong mắt có thể thấy rõ bầu trời đầy hoa lửa, ánh sáng rực rỡ. Lương Cẩm Nguyên ôm chặt lấy cậu, cảm đặt nhẹ trên vai, dịu dàng hôn lên đôi mắt, lên vầng trán của cậu, mãi cho đến khi môi hai người chạm vào nhau. Gió khẽ thổi ngang qua nhưng không hề cảm thấy lạnh. Nhiệt độ cơ thể hai người không ngừng truyền đến, tựa như không khí xung quanh đều bị thiêu đốt, nhìn không được mà ôm chặt lấy cổ anh.

Lương Cẩm Nguyên mân mê môi cậu, anh thì thầm: “Năm mới vui vẻ. Anh yêu em”

Đôi mắt sáng kia, từ lần đầu gặp mặt đến nay đã ba năm, nhưng gương mặt này anh nhìn mãi vẫn không thấy đủ. Tựa như mỗi biểu cảm trên gương mặt cậu đều khác nhau, càng khiến người mê mẩn. Anh càng lúc càng khát khao, muốn cùng cậu được mãi bên nhau, trải qua tết năm tới, lại thêm một tết nữa. Mãi cho đến cái tết cuối cùng của hai người mới thỏa lòng.

Đợi đến khi hai người già đi, lúc ấy cũng có thể đứng dựa trên ban công này nhìn ngắm pháo hoa, sau đó dịu dàng mà nói câu ta yêu nhau.

Sở Mẫn Kiều ôm cổ Lương Cẩm Nguyên, tựa như đáp lại lời yêu của anh, ừ một tiếng, hai tai nóng lên, một lát sau cũng để lại một câu.

“Em cũng yêu anh”

Sau tết hai tuần, đĩa đơn Tình ca của Sở Mẫn Kiều cũng được tung ra, lượng tiêu thụ hơn ngàn bản, thậm chí vượt qua số lượng album của những nghệ sĩ khác. Giữa bài còn có một đoạn Sở Mẫn Kiều độc thoại. Bối cảnh dường như là ngoài biển, thanh âm sóng vỗ rì rào, còn có gió biển khe khẽ thổi, lát sau dần lắng xuống, có thể nghe thấy giọng nam trầm ấm. Thanh âm của Sở Mẫn Kiều rất dịu dàng, chỉ là nói chuyện thôi mà cũng không khác gì đang hát tình ca.

Cậu nói: “Tình ca này, tôi muốn tặng cho người tôi yêu nhất. Tên của người ấy cũng chính là tình ca của tôi, tôi sẽ hát cả một đời”

Nhưng khi Lương Cẩm Nguyên nghe xong lại nghĩ, bài hát này anh đã sớm hát rồi, ngay lần gặp đầu tiên đã hát. Chỉ là cậu không biết mà thôi.

Đây là bài tình ca dành cho đôi ta, phải là đôi ta cùng hát thì mới có thể đi vào lòng người, mới khiến cho cả hai được hạnh phúc...

Chú thích:

[1] Bánh bao bột lọc nhân tôm: QT là Tôm giảo hoàng, sột thì ra hình này nên mình chém luôn:”)

[2] Bánh bò dừa nướng: QT là Hoàng kim cao – , cũng sột ra hình giống như bánh bò Việt Nam nên mình tiện tay phang luôn í mà:”) nếu sai thì mấy bạn chỉ mình nha ~ nhìn mấy cái này mà thêm quá

[3] Tôm xào bóc vỏ: Hình của nó là đây ~ *chạy nc miêng*

[4] Mướp hấp nhồi thịt: Với một đĩa ham ăn như mình, lại thích hải sản còn thích mướp, quả thật là ko chịu chi thaus khi edit chương này mà >”

[5]Thịt viên (còn gọi là đầu sư tử): Một món ăn ở Trung Quốc, cũng ko biết sao lại gọi là đầu sư tử nhưng nghe đồn là ngon lắm luôn (sợ ở trên vaacgroup.edu mới biết đó gọi là thịt viên đó, ko thì cũng định để là đầu sư tử luôn rồi ;___;)

~||~ Hoàn ~||

~Tác giả: Bộ truyện đầu tiên đã kết thúc. Đọc hết những tin nhắn qua lại trên GNS, thật sự rất cảm ơn >~

Editor: Đam mỹ đầu tiên edit đã kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-tinh-ca-cho-doi-ta>